

MISSÄ MIEHET RATSASTAA?

TEKSTI: HANNA HIRVONEN
KUVAT: ÄIJÄLEIRILÄISET

Ratsastus on Suomessa varsin naisvaltainen harrastus. Tämän huomasi myös Suomen Islanninhevosyhdistyksen taannoinen puheenjohtaja Aimo Heinäaro, joka vuodesta toiseen oli täti-setäleirien ainoa setä. Aimo heitti ajatuksen vain äijille suunnatusta leiritoiminnasta, ja valmentaja Sirpa Brumpton tarttui heti toimeen. Ensimmäinen äijäleiri keväällä 2008 keräsi kymmenkunta osallistujaa.

Jenni Suominen patisteli miestänsä Teemu ilmoittautumaan itse leirille. Muutenhan tuntuisi, kuin äiti ilmoittaisi lastaan. Ensimmäisten tuntien jälkeen miehet heitivät yläviitokset ja kehuivat kilpaa kuinka lujaa menttiin. – Illalla videoanalyysi paljasti kuitenkin Sirpan kävelemässä vierellä, kun nautimme ”vauhdin” huumasta pelonsekaiset ilmeet kasvoilla, naureskelee Teemu.

Leiriltä palasi kuitenkin rehvakas joukko, joka kertoi varanneensa seuraavan leirin syksyksi. Pasi Koivusen vaimo Johanna huomasi myös pian, miten nämä uudet hevospöyhät ratsastelivat vaivihkaa perheidensä hevosia ja viestittelivät kivaasti edistymisestään.

– Alkuun oli niin, että jos äijä varusti itse hevosen, jonkun oli tarkistettava ”kytkennät”, muistelee Jarmo ”Ponipoika” Hiltunen.

Leirejä on pidetty Kuumassa, Ypäjällä, Kytäjällä, Taipalsaarassa ja leiriläisten kotitalleilla. Äijät järjestävät leirit nykyään itse. Luottovalmentaja Sirpa Brumptonin lisäksi ohjaajina ovat toimineet muun muassa Tanja Ufer, Daniel Sundin, Gummi Sigurbjörnsson ja Tiina Ryhänen.

– Olen ollut iloisen yllätynyt sitoutumisesta ja oppimisen halusta tämän äijäporukan kanssa, kehaisee Sirpa. – Hauskanpito ei unohdu, mutta silti tunteihin keskitytään tarkasti ja tosissaan. Mahtavaa yhteishenkeä olen myös ihaillut.

Ammatti ei ole tämän porukan yhdistävä tekijä, vaan rakkaus islanninhevoseen. Vaikka porukalla on vahva ydinjoukko, mukaan mahtuu uusiakin äijä. – Kun

tapahtumahorisonttiin ilmestyy uusi Isikkavaimojen Uhrin ry:n potentiaalinen jäsen, kutsumme hänet ilman muuta mukaan, lupaa Hirppa eli Hirvosen Kari.

Oheistoimintana leireillä on kokeiltu esimerkiksi lassoamista, kotikutoisia taji-harjoituksia, carting-ajoa ja olutölttiä. Viimeksi mainitussa Rautiaisen Mikin hevonen karkasi kiitolaukalle heti ensimmäisellä suoralla. Kun valmentaja huusi heittämään tuopin pois, vastauksena kuului huuto: ”Minkä ihmeen takia!?”

Kysyttäessä äijäratsastuksen tähtihetkiä vastaus on liikuttavan yksimielinen: lumimyrskyinen aamupäivä Ypäjän raviradalla. Kun miehet taluttivat tuulen pörhistämiä hevosia radalle, Sirpa neuvosi nousemaan selkään niin, ettei turpa osoita valmiiksi suoralle. Varotoimista huolimatta Pasi ja ori Thrymur hävisivät välittömästi horisonttiin päästellen hienoa liitopassia.

– Harmi, ettei kukaan ollut kellottamassa, manailee Tommi. – Hirppa, Ville ja minä lähdimme kiitolaukkaa Pasin perään. Tunteet vaihtelivat riemusta kauhuun.

Horisontin tunnelmia Pasi kuvaa näin. – Suoran loppupään lähestyessä mietin, miten saan tämän ohjuksen pysähtymään. Ajattelin tähdätä suoran päässä olevaan ladon seinään. Thrymur kuitenkin otti hallitusti kaarteeseen lisättyä tölttiä, ja sitten taas takasuoralla urku auki. Tämän kokemuksen jälkeen tuntui pitkään, että nyt on ratsastuksessa koettu kaikki tarpeellinen.

Kaksi vuotta äijät saivat pitää leirejään kaikessa rauhassa, mutta oli vain ajan kysymys, milloin äijien muijat työntäivät johdpurkenkensä oven väliin ja kiilaavat itsensä mukaan. Muijat ovatkin olleet mukana erillisillä Äijät AVEC-leireillä jo viisi kertaa, mutta ymmärtävät sentään pitää varsinaiset äijäleirit miesten omana juttuna. Ettei mene ihan täti-setäleireilyksi. ■

Äijäleirien kantakundit Kari Hirvonen, Tommi Pontela, Aimo Heinäaro ja Pasi Koivunen poseeraavat nahkastetsoneineen.

Tiukkaa keskittymistä Kuuman baanalla. Ville Nieminen ja Vaengur.

Toisinaan äijäleirien oheishjelmissä on otettu alle useampiakin hevostoimia.

Teemu Suominen ja Tromma keskustelevat.